

أشبيلية

Sevilla

اشبيلیه در روزگار دولت اسلامی، بزرگترین وزیباترین شهرهای اندلس (اسپانیا) بشمار میرفت اشبيلیه از قرطبه بزرگتر و زیباتر بود. رونق و جمال آن در زمان دولت (بنی عباد) که پایتخت آنها بود بالا گرفت و بروزگار حکومت (موحدین) بار دیگر مرکزیت خود را حفظ کرد، ولی در زمان همین دولت نیز به عنوان پایگاه اسلام سقوط کرد و در سال ۶۴۶ هجری مطابق ۱۲۴۸ میلادی یعنی دوازده سال بعد از سقوط قرطبه بدست کاستیل‌ها افتاد، و از آن زمان تا اوائل قرن شانزدهم میلادی پایتخت «کاستیل» بود.

اشبيلیه از آن زمان تا کنون زیباترین شهرهای اسپانیا بوده است. دولتها و اعصار متولی پیوسته بر شکوه و جلال آن افزوده، و به داشتن کاخ‌ها و مراکز بزرگ علمی و آثار کثیر تاریخی معروف گشته است.

اشبيلیه امروز نیز یکی از شهرهای بزرگ اسپانیا بشمار می‌رود، و تعداد سکنه آن تقریباً به ۲۵۰ هزار نفر میرسد. اشبيلیه از لحاظ عظمت و تعداد نفوس به ترتیب بعداز «بلنسیه» واقع است. روخدانه معروف «وادی‌الکبیر» از غرب آن می‌گذرد و آنرا به دو قسمت کرده است. این شهر تاریخی، امروزداری میدانهای زیبا و خیابان‌های بزرگ جدید است. این تغییرات در محل جدید آن بیشتر دیده می‌شود و از کارخانه‌های زیاد و حرج کث تجاری بزرگی بر خوردار است.

علاوه‌اشبيلیه امروز مرکز تحول فرهنگی جدید اسپانیا است، و تأسیس دانشگاه قدیمی آن به دو قرن پیش بازگشت می‌کند، و مشتمل بر دانشکده‌های ادبیات، حقوق، علوم، پزشکی است، مختصری هم زبان عربی در دانشکده ادبیات آن تدریس می‌شود!

اشبيلیه دارای موزه‌ایست بنام «محفوظه‌الله‌هند» که قسمت پرارزش از اسناد متعلق به کشف امریکا، و تاریخ مستعمرات امریکائی اسپانیا و ادارات آن در آنجا نگاهداری می‌شود. هرساله بسیاری از دانشمندان از کشورهای مختلف مخصوصاً امریکا برای مطالعه و تحقیق پیامون این مدارک و اسناد به اسپانیا سفر می‌کنند.

آثار اسلامی در اشبيلیه، اروز

امروز در اشبيلیه جز آنکه از آثار تمدن اسلامی، باقی نمانده است. این مختصراً آثار اسلامی نیز چیزی نمانده است که در لباس جدید مسیحیت پوشیده شود. در عین حال همین مختصراً آثار اسلامی، هنوز هم جمال و زیبائی و اهمیت تاریخی و امنیاز خامر خود را حفظ کرده است.

کافی است که اشبيلیه کنونی دو اثر اسلامی منحصر به فرد خود را حفظ کند. این دو اثر منواره مسجد اعظم سابق آن، و «القصر» است که دارای شکل اسلامی مخصوص بخود می باشد در اینجا مانع است از مسجد اعظم و منواره آن که بیادگار مانده است، سخن میگوئیم. در واقع امر و ز مسجدی که بتوان آن را مسجد نامید مثل مانند مسجد جامع قرطبه که طاق‌ها و محراب‌های آن از دست نابودی نجات یافته، باقی نمانده است. در جای مسجد بزرگ‌تر که قدیمی اشبيلیه امروز، کلیسای بزرگ آن که معروف است خود نمائی می‌کند. این کلیسا از لحاظ عظمت و بزرگی بعداز کلیسای «پطرس» در «رم»، دومین کلیسای جهان است. بنابراین از مسجد سابق اشبيلیه، امر و ز جز صحن قدیم و منواره آن چیزی باقی نمانده است!

مسجد سابق اشبيلیه را «یوسف» فرمانروای اسلامی شمال افریقا و اسپانیا از سلسله (موحدین) در سال ۱۱۷۲ یعنی زمانی که در اشبيلیه اقامت داشت، بنا کرد، و گفتیم که اشبيلیه در آن موقع پایتحت دولت «موحدین» بود. یوسف مبالغه‌گفته‌ی صرف بنای این مسجد کردویی قبل از اتمام آن در گذشت.

بعداز او پسرش یعقوب المنصور پس از آنکه در جنگک معروف «ارک» بسال ۱۱۹۵ میلادی بر سپاه مسیحیان اسپانیا پیروز شد، مسجد را به اتمام رسانید و منواره مشهور آن را که تا کنون هم در جای خود استاده است و اسپانیائی‌ها «الدا» LAGiRALDA می‌گویند، بنا کرد در سال ۱۲۴۸ هنگامیکه اشبيلیه بدست مسیحیان افتاد، مسجد جامع آن را بصورت کلیسا درآوردند. و در سال ۱۴۰۲ شروع به ساختمان کلیسای بزرگ اشبيلیه بر روی زمین مسجد نمودند که بیش از یک قرن ساختمان آن بطول انجمامید! کلیسای بزرگ اشبيلیه که جانشین مسجد جامع قدیم شده است، درست جنوب شهر واقع است.

«کریستف گلمب» کاشف دنیای جدید (امریکا) نیز در ذیر گنبد همین کلیسا مدفون شده است.

آنچه از مسجد اشبيلیه مانده است

صحن مسجد بشکل قدیم خود محفوظ مانده و درست شمال کلیسا واقع شده و یک سوم مساحت کلیسا است. طاقهای اطراف صحن درست شمال و غرب آن هنوز باقی است ولی شکل

نخستین خود را از دست داده است .

درب بزرگ مسجد در شمال صحن باطاقهای اسلامی و روکش‌های برنزی آن هنوز بهمان شکل حفظ شده ، و بر بالای هر لنجه آن درب بزرگ این جمله نقش‌بسته است « بسم الله الرحمن الرحيم و صلى الله على محمد » . ارتفاع این درب زرگ ده متر و عرض آن پنج متر می‌باشد !

عجب اینجاست که این درب زرگ و بامها بت علی رغم نقوش اسلامی و آیات قرآنی که در روی آن مسطور است ، در میان اسباب نایابی ها معروف به « در آمر نوش » است ! مجسمه حضرت مریم را پهلوی این در قرارداده اندوتو بکنند گان و آمر زش طلبان در بر ابر آن زانومیز نند ! غزال فاسی در سفر نامه خود کلیسای بزرگ اشبيلیه را بدینگونه توصیف کرده است : « مسجد بزرگی که تعلق به مسلمانان داشت » ! سپس از صحن مسجد جامع سخن گفته و می‌نویسد : در صحن مسجد جامع بیست و پنج درخت نارنج وجود دارد و در اطاق های اطراف آن عده‌ای از اسقف ها سکونت دارند .

درب بزرگ مسجد در سمت شرقی واقع است و دری عریض و بزرگ می‌باشد . شن در دیگر هم در سمت شمال و شرق است که پوششی از مس و نقوش عربی و آیات قرآنی دارد و بدون شک یکی از درهای مسجد جامع قدیم اشبيلیه است (۱)

مناره بزرگ مسجد اشبيلیه
« لا خير الدا » چنانکه گفته ام امروزان مناره مسجد سابق اشبيلیه است . این مناره با جمال و زیبائی خود همچون گوهر قیمتی و تاریخی اشبيلیه است . سلطان یعقوب (المنصور) آنرا بطرز مناره مسجد اعظم مرکش ساخت که آن مسجد هم منسوب باوست . این مناره بشکل چهار گوش ساخته شده و بسیار عالی است .

هنگام بنابر فراز این مناره سه قبه طلائی بوسیله « ابو ثیث صقلی » نصب شد ، که بالغ بر صدهزار دینار قیمت داشت . ارتفاع مناره المنصور (لا خير الدا) ۹۶ متر است و از داخل به بالا راه دارد . در سطح آن چهار دریجه و دیدگاه بسیک مهاری عربی و اسلامی با نقش‌های بسیار بدیع عربی و منربی ساخته شده است . این چهار دریجه در زیر دریجه و دیدگاه پنجم واقع است که دارای راه روبرو بالکن می‌باشد ، و ظاهرآ این محل برای اذان گویان منظور گردیده است ، بعده از این دریجه و دیدگاه آخرین دریجه های آن واقع است که امروز برج ناقوس‌های کلیسا است ، چون در ثلث سوم مناره تغییرات زیادی پدید آمده است .
قبه‌های طلائی آنرا که شکل اسلامی داشت و قسمت پائین آنرا از میان برده و قسمت بالای مناره در حدود دریچه پنجم که در سطح مناره قرار داشت ، اباشده است .

(۱) سفر نامه غزال فارسی ص ۳۱

آنگاه اسپانیائی‌ها در قرن شانزدهم برج ناقوس‌ها را بر روی آن بنا کردند . داشمند باستانشناس اسپانیائی «کنت ریرابس» مینویسد : «این مناره بشکل کاملاً اسلامی به چشم می‌خورد و فن معماری تزیینی به تمام معنی در آن جلوه گر است . متأسفانه این برج زیبا شکل کامل خود را از دست داده است وامر و زما نمی‌توانیم وضع سابق و گنبد‌های طلائی و رنگ روشن آنرا بیاد آوریم» .

من توانستم به بالای این مناره صعود نمایم و از آن جایگاه مرتفع اشبيلیه زیبا را تماشا کنم .

این مناره عظیم وزیبا با قامت برازنده خود در قلب اشبيلیه قرار دارد و شکوه و مهابت خاصی بخود گرفته است .

این مناره مشرف بر تمام شهر اشبيلیه است ، از آنجا نهر معروف «وادی‌الکبیر» واقع در نزدیک شهر و اراضی حاصلخیز اطراف اشبيلیه بخوبی دیده می‌شود . حتی هنگامیکه شمادر قطار نشسته‌اید می‌توانید از مسافت بسیار دور مناره مسجد اسلامی قدیم اشبيلیه را بینید .

اُثر نفرین هادریا عَکس العمل کار ناپسند :

«جار الله زمخشری» صاحب تفسیر معروف «کشاف» در حادثه‌ای یکپايش را از دست داد .

هنگامیکه وارد بندادش و با «فقیه دامغانی» ملاقات کرد ، علت مقطوع بودن پایش را برای او چنین شرح داد : «در زمان کودکی گنجشکی را گرفته و پایش را به نخی بسته بودم ، گنجشک ، از دستم پرید و داخل سوراخی شد ، نخ را آنقدر کشیدم که یک پای حیوان از جا کنده شد !

مادرم از جریان قضیه باخبر شد و فوق العاده متأثر گردید و در حرم نفرین کرد و گفت : خدا پای چپ را قطع کند ؟ همچنانکه پای چپ این حیوان بیچاره را قطع گردی !

هنگامیکه بسرحد رشد رسیدم و برای کسب داشت به بخارا میرفتم ، از اسب بزمین افتادم و پایم شکست . اطباء چاره‌ای جزاین ندیدند که پایم را قطع نمایند ، اینست که می‌بینی از پای چپ عاجز مانده‌ام .

وفیات الاعیان ج ۴ ص ۲۲۵